

KERK + Leven

WEEKBLAD — NUMMER 33 — 13 AUGUSTUS 2008

Strandstoel
Marva
Mollet

blz. 7

Kleurtjes &
culturen in de
Grote Oorlog

blz. 8

Op stap
van Rekkem
naar Rekkem

blz. 10-11

antwerpen brugge gent mechelen hasselt

De vrouw die het niet op een lopen zette

LOOPREKJE voor zich uit duwend in het socialistische zaaltje van het rvt dat uitsluitend voor bingo en af en toe een mis wordt gebruikt, zegt Geeraar: „Alleen naar de mis voor Onze-Lieve-Vrouw-ten-hemel kom ik. Voor de rest ben ik niet gelovig, wel geweest. Maar die pastoors hebben het er in mijne jonge tijd allemaal zodanig ingerammeld – het was erger dan bij 't leger – dat ik ben ondergedoken. Maar *ons-lievraa*, die staat daar buiten, die heeft geen schuld.” Als het dogma niet bestond, zou Geeraar het dus zelf uitgevonden hebben, denk ik.

Net als Geeraar steekt ook Rosette bij de voorbeden een roos in de langzaam ruiker wordende vaas voor de Maria. Alleen de mat doet haar even struikelen, zodat alle aanwezigen haar vlak voor het beeld „*Dedoemme*, ik lag er *bijkans*” horen zeggen, wat – afgezien van Maria – niemand als een gebed begrijpt.

Nochtans vat Rosette daarmee ongeveer haar eigen leven samen. Toen haar man tien jaar geleden stierf, had ze achttien jaar bij zijn kruis gestaan. Hij controleerde hoogspanningscabines, tot hij op een dag bleef plakken. 35.000 Volt kreeg ie door zijn lijf. Die waren er gelukkig langs zijn voetzolen weer uit gegaan, maar hij verloor er een arm en een oog mee en hield er een verbrand corpus en twee grote gaten in zijn hielen aan over. En Rosette een bed in de living waaraan ze hem dag en nacht bijstond.

Als vrouw van altijdurende bijstand heeft ze natuurlijk momenten van twijfel gehad waarop ze 'er *bijkans* lag'. Maar haar hardnekkige liefde en volgehouden trouw haalde ze bij Maria die ook bij een kruis stond en een man met gaten in zijn voeten. Sindsdien praten Rosette en Onze-Lieve-Vrouw met elkaar in het Parafins, een universele taal van Scherpenheuvel in Vlaanderen tot Chiquinquirá in Colombia. Vier noevenkaarsen per week.

Dat Maria met lichaam en ziel in de hemel werd opgenomen, is voor Rosette geen punt. Het komt haar hele verlangen tegemoet om na alle aftakeling die ze gezien heeft iets gaafs en ongeschonden in de hemel opgenomen te weten. Ook de Kerk kent zo'n verlangen. Toen het dogma in de nadagen van de Tweede Wereldoorlog ont-

stond, was er in de gaskamers van Auschwitz en op de slagvelden zodanig met lichamen geklungeld, dat het hoogtijd werd om de waardigheid van het menselijke lichaam terug op te krikken, hemelhoog zelfs.

Vóór die tijd hadden eeuwenlang theologen al ingewikkeld denkwerk gedaan naar die hemelopneming. Moeilijke klus, want in de Bijbel staat daar geen letter over. Voor wat mij betreft echter prima werk, want wat ze bedachten, is zo ingewikkeld, dat een gewone sterveling als ik wel verplicht wordt om het met mijn hart te begrijpen.

En dat hart vindt haar tussen de regels door in de Schrift overall. En waar ze op cruciale momenten, in Kana en onder het kruis, uitdrukkelijk vermeld wordt, gebeurt dat niet eens met haar naam. „Zijn moeder” of „vrouw” zegt de tekst.

Maar ze stond er, altijd, terwijl het peloton leerlingen de benen had genomen, met Petrus op kop.

Driemaal zwanger

Alleen vrouwen als Rosette en Maria kunnen naamloos heldhaftige dingen doen. Mannen niet. Die zorgen ervoor dat ze minstens achteloos een visitekaartje achterlaten. Macho Italianen bijvoorbeeld, die het feest nog altijd *Feragosto* noemen, afgeleid van het Latijnse *feriae Augusti*, de feestdag van keizer Augustus, die wilde dat het landbouwfeest van 15 augustus een feest moest zijn ter zijner ere. Maria had geen visitekaartje van doen om duidelijk te maken wie ze was. En op het prachtige Magnificat dat ze voor naamlozen en armen componeerde, heeft ze nooit auteursrecht

geclaimd. Dat protestlied haalt elke poging om de taal van en tot Maria tot het smartlapgenre te herleiden, onderuit.

„Bij sommigen is de werkelijkheid van Christus zo tastbaar, dat je er gewoon niet aan twijfelen kunt”, aldus de existentialist Gabriel Marcel. Zo ongeveer stel ik me haar voor: De vrouw die drie keer zwanger werd. Eerst droeg ze Jezus en zette Hem op de wereld. Vervolgens droeg ze een rotsvast geloof in Hem, dat vruchtbaar moet zijn geweest tot voorbij het kruis en bange leerlingen paasgeloof heeft gebaard. Omdat zij gegrepen was door haar Zoon, en begrepen had dat ze op die plek, daar bij dat kruis, in een onsterfelijke Waarheid stond. Want wat is echte waarheid anders dan het van God gekregen besef dat mijn geluk gelegen is in het geluk van een ander mens en

zijn verdriet in mijn verdriet? En ten slotte draagt ze ons, de Kerk van alle tijden, maar ook die van Rosette en Geeraar en van alle christenen die moeite doen om Christus telkens opnieuw te laten geboren worden in mensen die door de zoekmachines van Yahoo of Google over het hoofd worden gezien. Telkens zij daarbij pijn en mislukking ervaren, kunnen ze bij haar gaan vragen wat er volgt op barenisnood en hoe geboortepijn op verlossing eindigt. En met haar heeft God ook al onze vragen en verlangens opgenomen en mogen we er gerust op zijn dat onze gebeden tot in de hemel geraken.

Ronald Sledsens

Van de hand van Ronald Sledsens verscheen bij Davidsfonds een pracht van een boek. Bestellen tegen voordeelprijs kan met de bon op bladzijde 13.

© Rebecca Lowell

